

ILYÉS KRISZTINKA

A csend fokozatai

Csak annyira boldog, mint tavaly ilyenkor,
halványszürke a háttér,
szimbólumokkal kirakva minden kis rés,
betemeti a megszólalás űrjét.
Csak annyira boldog, mint tavaly ilyenkor.

Arra vár, forduljon meg, öltöszön álruhát,
szaladjon el sajtó mellkasával együtt.

Az óra mánusa hallik csak ide,
a csend lépcsőin szalad fel a tetőre,
sáros fátyolába kapaszkodik,
apócska leány – ezt álmodja,
és csak halad, halad felfelé.

Tériszony

Halálfélelmed megijesztett,
lengtél a vastag kötélén.
Azt hittem, jól vagy, de
a szád a tériszony betűit formázta.
Tér-i-szony. Halkan,
mert a betűk darabokra
törhetnek a zuhanásban.
Fel akartam gyűjtani
a kötelet, zuhanj le,
ne lássalak,
akkor biztosan felébredek.
A gyufaszálak maguktól
szikrázni kezdtek.